

Економисти неуморно понављају да је меркелијанско наметање штедње грешка, али и даље на разумеју да се ради о бездушној стратегији немачке владе и банака како би се опљачкао југ Европе, а са циљем да се запуши огромна немачка финансијска рупа. Та отимачина је могућа због правне нерегулисаности која је од 2000. година сменила продуктивни капитализам са «казино тржиштем» без икакве државне контроле, у коме је као деликт укинута давање привилегованих информација, и који функционише путем клађења приликом кога није потребно идентификовати се. Та приватна и нетранспарентна берза, смештена и Њу Јорку и Лондону, у рукама је картела састављеног од шест америчких и шест европских магабанака, које су све пропале и биле спасене од стране влада, што ће рећи, новцем пореских обавезника.

Ово је прави извор кризе; нови казино-капитализам и клађења у прљаве финансијске производе (као хипотеке *subprime*), који сада шпекулише са државним дуговима замаља са југа. Узрок кризе дакле није ни у шпанском балону некретнина који је пукао, ни у задужености (немачки и енглески дугови су били много виши), ниту у фискалној недисциплини. Балон су надували хипотекарни кредити; купити и препродати прљаве хипотеке на берзи. Управо је Deutsche Bank била једна од најуплетенијих у ово, како је то открио амерички Сенат. Та банка је продала финансијске производе својим клијентима знајући да ће изгубити новац, како у САД (пакет «Gemstone VII»), тако и у Немачкој, где ју је Врховни суд 2011. осудио због тога. Немачки грађани су били прве жртве халапљивости својих банака.

Осим тога, Немачка је покренула клађење у дугове замаља са југа. Deutsche Bank је била једна од твораца тог новог *Мерк-адо* (аутори овде уводе игру речи асоцирајући кроз реч *mercado* што значи тржиште и бреза, на Ангелу Меркл, прим. прев.), или берзе државних

дугова (и њеног индекса цена

Маркит), што је

изазвало велики талас шпекулативних напада. Goldman Sachs је саветовао Грчку да сакрије свој дуг како би ушла у евро, а после тога, са том поверљивом информацијом, заједно са Deutsche Bank се кладио да ће Грчка пасти. Напад на земље са југа је била формула немачке владе и немачких банака, како би повратили губитке сопствених банака лудопата.

Сличан пљачкашки заокрет према сопственој еврозони изазвао је филтрирање поверљивог извештаја немачког финансијског супревизора, BaFIN (то је потврдио и извештај Merrill Lynch), који је прљаве активе у земљи у 2009. години, проценио на 800 милијарди евра. Ови подаци откривају да је једна шпекулантска Немачка сменила њен угледни индустријски капитализам. Уместо да се одговорни за ово изведу пред суд, ствар је била прикривена а кренуло се у дискредитовање Југа, како би се пажња скренула на другу страну и потчиниле земље са југа.

ило је много немачких Bankia (Банкиа је једна од највећих шпанских банака са највећим дугом, прим. прев.); Hypo Real Estate је била спасена са више од 100 милијарди евра, а 2009. године је национализована 90%, Industriebank (IKB), са 10 милијарди евра, Landesbank (провинцијске штедионице), као Baden-Wurtemberg, West или Sachsen, добиле су око 150 милијарди евра, Dresdener Bank, друга банка по величини у земљи, банкротирала је и била је преузета од Commerzbank, која је била спасена са 100 милијарди евра, и чијих је 25% још увек у рукама владе Ангеле Меркел. Случај Commerzbank је илустративан, јер прошле године је вратила Влади део помоћи – 14 милијарди евра! Одакле јој толика добит ако није од клађења у казину уз привилеговане информације које јој је дала сама Влада?

То је кључна промена казино-капитализама; спасавање и национализација су претворили немачку, енглеску, швајцарску и америчку владу у банке-сараднике, који сада оправдавају продужење шпекулативних напада јер им је потребно да те банке стекну брзу добит, да могу да врате убризгани новац.

Осим што је спасавала своје банке, Немачка (која се противи да Европска централна банка помогне Шпанији) крије да је само у 2008. години Deutsche Bank добила 20 милијарди евра из америчких Федералних резерви, заједно са још 60 милијарди за Credit Suisse и UBS (Унија швајцарских банака), са поклоњеном каматном стопом од 0,01%.

Схвата се како функционише спекулативни напад узимајући за пример типичан случај немачке медијске империје Kirch. Године 2001. руководиоци Deutsche Bank (Акерман и Бауман), раширили су лажне гласине да ова група не може да плати своје дугове, и да неће моћи да добије финансијере. (Јел' Вам ово познато?) Тиме су изазвали највећи савремени банкрот како би постали власници те групе. Немачка правда је 2011. разјаснила случај, и председник Акерман, блиски пријатељ Ангеле Меркел, поднео је оставку и предложио обештећење од милијарду евра како би се скандал заташкао. Као што се види, пре од Грчке, већ су биле опробане спекулације против немачких фирми.

Исти систем је употребљен како би се дискредитовао и Југ. Како Немачка стиче корист од напада на Шпанију?

1. Ствара гласине како би порасла камата коју ће Шпанија платити кад затражи позајмицу пара. 2. Намеће приватизације рентабилних фирми (аеродроми, брзе пруге АВЕ, национална лутрија...), које ће ако се Влада не одупре, прећи у руке Севера по багателној цени. 3. Изазива кредитно гушење како би девалвирала акције мултинационалих компанија (Телефоника, Ибердрола, Репсол, Гас Натурал...), а које могу да преузму немачке групе фирми. 4. Али, најрентабилније од ширења финансијске панике (што је кривично дело), јесте одлазак капитала због страха од блокирања рачуна у банкама. У првих осам месеци 2012. године, из Шпаније се одлило 330 милијарди евра (чему треба додати и еквивалент из Грчке и Италије), а које ће завршити у банкама Швајцарске, Луксембурга, Холандије и Немачке, то су цифре «без преседана» према Блумбергу. *Штедњоцид* (алузија на геноцид, прим. прев.) доноси велику добит.

Под масаком (не)зависности, Јенс Вајдман, председник Немачке централне банке, допринео је тој паници доводећи у питање сваки тест повољан по Шпанију. Он наставља линију свог предходника, Аксела Вебера, који је исте године када је напустио Bundesbank (2011), био «награђен» због шибања Југа са председничким местом у UBS, једне од приватних банака немачке осовине, која стиче корист од депортовања

милијарди које потичу са Југа.

Скандал са либор-еурибор и Barclays последњи је доказ лажне и шпекулативне праксе овог картела, који је мењао цену по којој се позајмљивао новац и тиме увећавао европске хипотеке. Међу уплетенима у овај случај налазе се Deutsche Bank, Credit Suisse и UBS, заједно са Lloyds и Royal Bank of Scotland (RBS), а то су *Bankie* енглеске Владе, национализоване са 40% и 80%.

Наспрам тога, наше главне банке, Santander, BBVA и La Caixa, нису уплетене у овакве радње. Није им било потребно ни убризгавање новца, и Santander је најбоља банка на свету, према Euromoney. Све оне су веома привлачан ратни плен.

Европска комисија није открила картел либора, нити шпекулативну спрегу око скривеног грчког дуга, нити открива банкарски клуб који контролише берзу казино у Лондону (што је све америчка штампа објавила). Такође не истражује ко су добитници од шпекулативног напада који пустоши државе са Југа. Хоће ли ЕУ и комесар Алмунија и даље окретати главу са тог доказаног кршења права на конкуренцију? Оно што знамо је да се његов претходник лорд Британ (креатор тржишта казина у време Маргерет Тачер) сместио као потпредседник UBS. Други потпредседник ЕУ, Солбес, данас је саветник у Barclays.

Немачка Влада, велики пленитељ, намерава да до избора 2013. присвоји сав капитал са југа. Шпанија треба да се одупре тражењу помоћи по драконској цени, и да реагује да разоткрије ту перверзну политику штедње кроз покрете и судске тужбе. Суд ЕУ (случај Sint Servatius, 2009.г.) пресудио је да је оправдана рестрикција слободног кретања капитала уколико то «подрива финансијску равнотежу социјалне политике». И више од тога; уколико таква шпекулација подрива економски суверенитет и стабилност једне земље чланице ЕУ. Пасивно присуствујемо уништавању заједничког европског

тржишта, и наметању јединственог евро-немачког тржишта.

Томас Ман нас је већ упозорио; уместо да се Немачка европеизује, уводи се економско понемчавање Европе.

Предео из Ел Паис-а: **Бранислав Ђорђевић**